

Kapitola č. 11: Znovu

"Myers." procedila skrze zuby Lara.

"Slečno Croftová, doufám, že jsem vás nijak nevyrušil..."

Kurtis se na něj podíval ocelovým pohledem. "Vyrušil. Takže prosím odejděte a nechte nás dokončit naši práci."

Myers už chtěl něco namítnout, ale najednou se zpoza něj ozval tichý hlas. "Nech to plavat, s tím se nedomluvíš. On i Croftová mají jazyk jako pilník."

Lara ho hned poznala. O tomhle hlase mívala noční můry každou noc. Karel.

Nephilim vystoupil ze stínu a obdařil dvojici zlomyslným úšklebkem. "Zdá se, že vám to moc nevyšlo, že?" Obrátil se k Laře. "Ani jsem nedoufal, že vás ještě někdy uvidím. Normálně bych vám políbil ruku, ale tady bych si to asi šeredně odskákal."

"Nemáš ponětí, jak moc. A taky jsem doufala, že už tě nepotkám. Je to totiž únavné."

"Ano, pro vás jistě...a mimochodem, tohle už nebudete potřebovat. Ani jeden z vás." máchl rukou a jejich headsety spadly na zem, roztříštěné.

"To sis nemohl odpustit, že."

"Jistě. Takže-" náhle se zastavil a pohlédl na Kurtise. "Á, Trent. Myslím, že Gunderson bude rád, že tě vidí. A musím konstatovat, že vypadáš dost jako tvůj otec...měl jsem to štěstí ho potkat."

"Chceš říct," zasyčel Kurtis, "že jsi měl to potěšení ho zabít. Že ano?"

"Prakticky...ano. Jen je škoda, že skončil v tak..." hledal slova, koutky úst se mu zvedly ve zlomyslném úsměvu, "...v tak špatném stavu. Jinak by se dal dost dobře použít na experimenty, co jsme prováděli..."

Lara viděla, jak Kurtisovi zbělely klouby na rukou, jak je zaťal v pěsti. Ozvalo se tlumené křupnutí a ona pochopila, že se jen tak drží, aby po Karlovi neskočil. Když mu cuklo v ruce, rychle ho za ní chytila, aby neudělal něco, čeho by oba později litovali.

Karel se uchechl. "Tak takhle to dopadá. Nabídl jsem vám vše, Croftová, mohla jste vzkřísit starobylou rasu a vládnout jí, po mém boku. A místo toho..." jeho pohled putoval k její ruce, co stále svírala Kurtisovu, bylo vidět, že snad i trochu žárlí, "...místo toho jste se přidala tady k našemu ztroskotanci z Lux Veritatis..."

"Co ty víš, Karle? Možná, že ráda ztroskotávám s někým, kdo narozdíl od tebe nemění svůj vzhled víc jak chameleon!" pousmála se a chytila Kurtise ještě pevněji, protože se mu zase začaly třást ruce a bezděky svíral prsty.

To už se jim do toho ale vložil Myers. "Nerad vás ruším, ale my," kývl směrem ke Karlovi, "máme práci. Už jsme pro vás připravili místo k...odpočinku."

"K nedobrovolnému, předpokládám."

"1000 bodů za správnou odpověď na konto pana Trenta, prosím. Ale myslím, že vám to stěží bude vadit. Potom." ušklíbl se Karel.

Myers se usmál. "Ale předtím ten amulet, prosím. Bylo to tak předvídatelné...vy byste si měla stanovit hranice, Croftová."

"Ale já hranice mám. Rozdíl je v tom, že mám platný pas, který mi dovoluje je překračovat..."

Po celou dobu rozhovoru Lara stála v úplném šoku. Ovšem, to ji hned přešlo, když jí došel význam jeho slov. "Tak to ne. Takhle snadno se oddělat nenechám." zavrčela. Podívala se na Kurtise, promýšlela další plán. Dotkla se chirugai, co měl zavěšený na opasku, doufala, že to pochopil.

"Teď." šeptla a uskočila za nejbližší vitrínu. Kurtis mezitím chytil chirugai a vyslal ho vzduchem, na podlahu se vylila krev a bylo slyšet zadunění, jak na ní dopadlo bezhlavé tělo. Proběhla chodbou, zastavila se na jejím konci a vytasila své pistole.

Kurtis proběhl kolem ní, taky tasil Boran X a jednou vystřelil, trefil Myerse do ramene. Ten vykřikl a skrčil se za jednu z vitrín. Lara si ale nemohla nechat ujít příležitost, jak se mu pomstít za tuhle léčku. Vitrínu rozstřelila a s uspokojením se zaposlouchala do bolestného řevu.

"Snad tě to alespoň trochu bolelo, ty bastarde!" zaječela. Kurtis ji popadl za paži a trhl s ní, aby se dala do pohybu.

Cítila, jak se jí nad hlavou rozpadává omítka, jak ji střely míjejí jen o pár centimetrů. Kryla si hlavu rukama, sem tam se napřímila a vystřelila po jejich pronásledovatelích. Kurtis zůstal kus za ní, když doběhla ke dveřím a pokusila se je otevřít. Zamčeno.

Naštěstí si toho Kurtis všiml a vyslal telekinetickou vlnu, co dveře vyrazila z pantů. Proběhli jimi, cestou minuli strážce, co ho Lara shodila z balkónu. Když se je pokusil zastavit, Lara mu uštedřila ránu do nosu – nejspíš mu ho zlomila, podle toho křupnutí. *Chudák*, pomyslela si, *ten si to ode mne vyžral*. Ještě za ním omluvně křikla:

"Pardon!"

"Tvoje omluvy mají opravdu velkou cenu!" ušklíbl se Kurtis, když proběhli bránou a vraceli se k autu.

Lara rychle naskočila dovnitř, Kurtis za ní. Ale něco nebylo v pořádku...něco zásadního. A oba se na sebe zděšeně podívali teprve tehdy, až když uslyšeli tiché tikání a uviděli Karlův vítězoslavný škleb.